

TÜRKİYE'NİN BÖLÜNME PROJELERİNE

TAŞERONLUK YAPAN; AKP'DİR

□□□□□□

31 Mart 2019 seçimleri öncesi, hemen her konuşmasında *“illet ve zillet ittifakı”* diye horlayıp hakaretler yağdırdığı muhalefeti *“PKK'nın siyasi kanadı olan HDP ile iş birliği yapmakla”* suçlayan Sn. Erdoğan:

a) Erbakan'dan koparılıp iktidara taşınış planlarını ve kirli amaçlarını,

b) Sonunda Türkiye'yi de parçalayacak olan *özerk Kürdistan* projelerine hazırlık mahiyetindeki *“Açılım Süreci”* tahribatlarını,

c) Büyük İsrail'e alt yapı oluşturmak hesabıyla ABD'nin Irak işgaline ve Kürdistan'ı kurma hedefine nasıl hizmetkârlık yaptıklarını unutmuş gibi davranmaktaydı. Ardından *Arap Baharı* palavrasıyla Suriye'deki yangına benzin taşımaları da BOP eşbaşkanlıklarının bir devamı ve icabıydı. 2019 Mart ayı boyunca, Suriye PKK'sı olan YPG-PYD ile birlikte hareket eden ABD askerleri, *BAGOZ bölgesini boşaltmaları ve PKK'ya alan açmaları* için DAESH'le anlaşmış, onlar bölgeden çıkınca, buradaki kamplarda bulunan sivil ve savunmasız, çoğu çocuk ve kadın 7800 kişiyi, *acımasızca ve fosfor bombalarıyla*

Yazar Osman ERAYDIN
24 Nisan 2019

katletmekten sakınmamışlardı. Sn. Erdoğan ve iktidarı ise hâlâ kof palavralarla halkımızı avutup durmaktaydı. Hatta aynı ABD ile Suriye’de barışı sağlayacaklarını savunmaktaydı.

Yahudi asıllı İngiliz ajan Lawrence’in: "Bir Kürt devleti kurabilseydim, Türkleri tarihten silecektim" itirafı!

Bazı Arapları Osmanlı’ya karşı isyan ettiren Lawrence’in; “Bir Kürt devleti kurabilseydim, Türkleri tarihten silecektim, başaramadım” itirafları oldukça anlamlıydı. 2000’li yıllarda da durum aynıydı. GAP projesi ile birlikte PKK terörü de başlatılmış, ABD, İngiltere, Almanya, Fransa ve İtalya PKK’ya destek sağlamıştı. 2002 sonunda da Türkiye’nin karşısına “Kürt Meselesi” çıkarılmış, AKP iktidarı “Açılım” palavrasıyla bu şeytani amaçlara taşeronluk yapmıştı. Oysa bu planda ABD ve AB’ye yardımcı olmak, Türkiye’nin kendi idam fermanını imzalamasıydı. Maalesef “Petrol” diye milleti aldatanlar, ABD’nin hazırladığı sehpa, Türkiye’nin ipini Barzani, Talabani ve Abdullah Öcalan’a çektirmeye çalışmaktaydı...

Çevik Bir, ABD adına konuşmaktaydı!

Emekli Orgeneral Çevik Bir, Türkiye’de kamuoyunun nasıl oluşturulmasına karar veren ve uygulayan bir istihbarat birimi olan CSIS’te bir konuşma yapmış ve “Parlamentonun, ABD askerinin konuşlandırılması konusunda müspet kararı vereceğini sanıyorum” diyerek Irak harekâtından sonra ABD’nin bölgede kalmasının, herkesin menfaatine olduğunu açıklamıştı. (13 Şubat 2003)

"ABD'nin planlamaları için bu konu hayati önem taşıyor"

diyen Çevik Bir;

"Türkiye kararda geç kalırsa, ABD'nin planı da gecikir ve harekât belki güneyden gerçekleşir"

diye uyarılmışlardı. Sanki Türkiye’nin değil, ABD’nin paşasıydı.

Oysa; ABD, İngiltere ve İsrail, "Püritenizm" ideolojisine dayalı olarak tek bir dünya imparatorluğu kurmayı amaçlamıştı. Türkiye’ye de bunun için işgal planları hazırlamışlardı. Ve maalesef Çevik Bir de bu ideolojiye hizmetkârı, Erbakan’a yönelik 28 Şubat süreci de bu maksatla tezgâhlanmıştı. ABD, İngiltere ve İsrail, 27 Ocak tarihli Time dergisinde yayınlanan haritadaki “sarı bölgeyi”

yani Türkiye, İran, Irak, Suudi Arabistan, Yemen, Kuveyt ve diğer Körfez ülkeleri, Ürdün, Suriye ve Irak’ı tamamen ele geçirmek hesabındaydı. Özbekistan ve Kırgızistan da bu haritaya katılmıştı.

a) Birinci aşamadaki hedef; *“Kürt bölgesi”* diye adlandırılan topraklarda yeni bir devlet oluşturmak, Irak’ın başına Yahudi asıllı birini atamak, böylece, vaat edilmiş toprakları birleştirmiş olmaktadır.

b) İkinci aşamadaki hedef; *sarı bölgede* ABD, İngiltere ve İsrail beyinli bir Ortadoğu Birleşik Devletleri kurmaktır. Bu projenin mimarı Yahudi asıllı tarihçi Bernard Lewis olmaktadır. Projeyi yıllar önce İstanbul’da bir toplantıda, kurulacak devletin adını vermeden açıklamıştı. Devletin adını açıklayan Hürriyet gazetesine demeç veren Talabani olacaktı. Talabani’nin Irak Devlet Başkanlığı veya Başbakanlığı için isminin geçmesi, uzun vadeli bir planın icabıydı.

c) Üçüncü ve son hedef; tek dünya devletini oluşturmaktır.

İşte o süreçte AKP iktidarının *“Açılım safsataları”* bu Siyonist projeye hizmet amaçlıydı.

Melih Gökçek’in ajan konduğu *“David Kimche”* kim olmaktadır?

Dönemin Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek’in ev sahipliğinde düzenlenen 5. *Glokalizasyon* Konferansı, tam bir skandala dönüşmüş durumdaydı. (4 Temmuz 2006) Forumun Başkanı David Kimche’nin dünyaca ünlü bir MOSSAD yetkilisi olması bir tarafa, Türkiye ve İslam dünyası aleyhinde çok önemli eylemleri vardı. Lübnan’da İngilizce olarak yayımlanan *The Daily Star* gazetesinin 04 Ağustos 2004 tarihli sayısında, Kamran Karadağ imzasıyla yayınlanan haberde, aynen şunlar aktarılmıştı:

“Kürt-İsrail temaslarının tarihi iyi belgelenmiştir. 1960’ların ortalarında direkt Kürt

liderlerle ilişkiler, İsrail'in Ortadoğu adamı, eski MOSSAD yetkilisi David Kimche tarafından kurgulanmıştır. 1997 yılında Kimche ile yaptığım ve Londra merkezli El Hayat gazetesi tarafından yayınlanan röportajda **Kimche**, temaslar kurulduğunda, İsrail Başbakanı Levi Eşkol, İslam dünyasındaki etnik azınlıklarla ilişkiler kurma yönünde 'stratejik karar' aldığını açıklamıştı. Kimche, Kürt lider Mustafa Barzani ile görüşmüş ve bunun hemen ardından İsrail Kürtlere yardım yollamaya başlamıştı. O zamanlar Barzani'nin güvenilir yurt dışı bağlantısı olan deneyimli Kürt lider ve ünlü bağımsız politikacı Mahmut Osman da Kimche'yi doğrulamıştı. Fakat Osman, Barzani'nin İsrail ile temaslarının kendisine ABD ile ilişkiler kurmaya yardım edeceğine inandığını vurgulamıştı. Barzani, kendi ulusal haklarını elde etmelerine yardım edecek tek gücün ABD olduğuna inanıyordu. Osman'a göre Barzani şahsen Kimche'den Amerikalılarla ilişki kurmak için yardım talebinde bulunmuşlardı.

Daha sonraki yıllarda Mahmut Osman, Amerika ile temas kurmak için tekrar yardım isteyen Barzani'nin, İsrail'e yaptığı gizli gezilerde onun yanındaydı. İsrail'in Kürtlere yardımı, 1974'te Bağdat'la ortaya çıkan düşmanlıktan sonra yeniden başlamıştı. Barzani tekrar Amerikalılarla temasa geçmeye çalıştı. Ancak İran Şahı Muhammed Rıza Pehlevi ile Saddam Hüseyin arasında 1975'te imzalanan Cezayir antlaşmasıyla, her şey Kürtler için bir hezimetle sonuçlanmıştı. Kürdistan'da İsraililer var mı? Cevap evet; birçoğu kendilerini Kürt Yahudi'si olarak tanımlayan ziyaretçiler bulunmaktaydı. Bunlar kendileri veya daha çok aileleri 1950'de İsrail'e göç etmeden önce Kuzey Irak'ta yaşayanlardı. Bazılarının hâlâ Irak'ta akrabaları vardı, diğerleri de atalarının neredeyse 2000 yıldır yaşadıkları yerleri görmeye gidiyorlardı. Bazı Kürtler, İsraili ziyaretçilerle arkadaş oluyorlardı, bunların içinde İsrail'e gelen Kürtler de vardı. İslam dünyası ister beğensin ister beğenmesin, gerçek şu ki, ayrılıkçı Kürtler İsrail'i dost olarak görüyorlardı.

O sırada Sn. Erdoğan'ın ağabey diye hitap buyurdıkları gazeteci Hasan Cemal, Kudüs'e giderek İzak Rabin ve Weizman ile görüşmeler yapmıştı. Bu görüşmede David Kimche'nin de bulunduğu İnternet sitelerinde yazılmıştı. Hasan Cemal, 9 Eylül 1993 tarihli yazısında "İsraili bir üst düzey yetkili"ye atfen, ***İsrail şimdilik Kürt devletine karşıdır. Bunun yerine bölge ülkeleriyle Barış Suyu Projesini konuşalım, Türk Cumhuriyetleri'nde de ortak yatırım yapalım. Stratejik ortak olalım"*** gibi yorumlar yazmıştı.

İşte bu yetkili, 1960'lardan beri Barzani ve Talabani'ye silah ve para yardımı yapan, ayrıca Peşmergelere askeri eğitimler veren David Kimche idi! Kimche, İslami uyanışın önlenmesinde Türkiye ve İsrail'in ortak çıkarı bulunduğunu söylemeyi de ihmal etmemişti!

AKP'li Melih Gökçek'in konuğu, Siyonist David Kimche'yi daha yakından tanımak lâzımdı:

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in, Ankara'ya davet ettiği Glocal Forum Başkanı David Kimche'yi yakından tanımak isteyenler dikkat buyursunlardı. Şimdi İsrail vatandaşı olan *Irak Yahudi'si Naeim Giladi* anlatmıştı:

“12 yaşındaydım. Bugünkü Ebu Garip Hapishanesine 7 mil uzaklıkta bir evde yaşıyordum. Irak, İngiliz güdümündeydi. Askerleri Gurkha'lardan oluşan İngiliz ordusu, önce Basra'ya girdi. Ardından Arap-Yahudi çatışmaları başladı. Basra'da 30 bin Yahudi yaşıyordu. 1 Haziran 1941 günü Bağdat'ta Şubat bayramı kutlamalarından dönen Yahudilerin otobüsü durdurularak, içindekiler tek tek kurşuna dizildi. Akşama kadar olaylar şehre yayıldı. Karşı koymalara rağmen 500 Yahudi öldürüldü. Ölenler arasında benim arkadaşlarım da vardı. Çok kızgın ve üzgündüm. Irak ordusu, şehre, saldırılar bittikten sonra girdi! Bize, katliamı Iraklıların yaptığı söyleniyordu.

Michael Timosyan adlı bir Irak Ermeni'si, Bağdat hastanesinde erkek hemşire olarak çalışıyordu. Onun dikkatini çeken şey, yaralılar arasında iki kişinin yerel kıyafetli olmamasıydı. Biri omuzundan, diğeri dizinden yaralıydı. Doktor ise kana bulanmış sivil elbiselerini değiştirmeleri için onlara baskı yapıyordu. Direndiler. Bunun üzerine doktor onları iğneyle uyuttu. Elbiselerini Timosyan değiştirdi. Bu sırada üzerlerindeki kimlik bilgilerinden İngiliz ordusunda görevli iki Gurkha olduklarını anladı. Daha önce İngiliz Ordusu adına İran'da çalışan Timosyan, tanıdığı iki İngiliz görevliye durumu anlattı. Derhal hastaneye gelerek bu iki Gurkha'yı alıp götürdüler.

Sonraki yıllarda da Kerkük'te, Erbil'de, Basra'da ve diğer şehirlerde Yahudilere saldırılar devam etti. Irak'taki Yahudilerin Filistin'e göç etmesi için, Yahudiler Yahudileri öldürüyordu. Yahudileri öldüren, Siyonist yeraltı teşkilâtının bombalarıydı. Saldırıları düzenleyen İngiliz istihbarat servisi, jeopolitik sonuçlar elde etmek istiyordu. Kurulacak İsrail devletine Yahudi nüfus gerekiyordu. Bu korkunç gerçekleri açıklamak benim için vicdani bir mecburiyettir. 1940 yılının sonundan, 1952'ye kadar, İngiliz Gizli Servisi'nin organizasyonu ile Irak'taki Yahudilere yönelik saldırılar sonucunda 125 bin Yahudi Irak'tan İsrail'e göç etti. Bu olaylar sırasında David Kimche, İngiliz Gizli Servisi adına Irak'ta çalışıyordu. Yahudilerin öldürülmesi eylemlerini biliyordu ve bu olaylardan sorumludur.”

Siyonist David Kimche, savaştan sonra uzun yıllar MOSSAD'ın Afrika sorumlusu olarak görev üstlenmişti. Zulu kabilesinin Güney Afrika'da kontra güç olarak kullanılması ve bunların giriştiği katliamlar Kimche'nin eseridir. Zaire'de, Mobutu'nun iktidara gelişinde

Kimche'nin payı vardır; Kenya'yı MOSSAD üssü haline getirmiştir. Kimche, ABD Başkanlarından Ronald Reagan'ın Ortadoğu ve İran danışmanlığını da yapmıştı. Bu sırada, İran Şahı Pehlevi'nin Batı'daki imajını düzeltmekle de görevliydi.

Glocal Forum Başkanı David Kimche, İsraili yazar Nakdimon'un; "Irak ve Komşu Ülkelerde MOSSAD-İsrail ve Kürt Hayallerinin Çöküşü" kitabında farklı bir isimle yer almaktaydı: David Kamhi! Kitapta, aynen şu ifadeler yer almaktaydı:

"MOSSAD'ın ileri gelenlerinden olan Kamhi, İngiltere'de doğmuş, 1948 Savaşı'na katılmış, Kudüs Savaşı'nda yaralanmıştı. Ünlü bir gazeteci olan kardeşi John ile beraber, "Tepenin İki Yanında" adlı kitabı yayınlandı. (Diğer kardeşleri hakkında bilgi verilmiyor.) Bu kitap, 1948 Savaşı ile ilgili bazı gizli hikâyeleri ortaya çıkaran ilk kitaplardandır. 1980-87 yıllarında Dışişleri Bakanlığı'nda Genel Müdür olarak görev yaptığı sırada yazdığı, "Son Seçenek" adlı kitabında MOSSAD'da çalıştığı günlerden beri bazı hikâyelere işaret etmiştir. Molla Mustafa Barzani ile görüşmek için seçilmesinde, sadece diplomatik ve istihbari yeteneklerinin değil, Anglosakson görünümünün de etkisi vardı.

Kamhi'den, Kürt lideriyle yakından tanışması, Kürt isyanı ile KDP'nin yapısını incelemesi, isteklerini iyi bir şekilde öğrenmesi, isyanın durumunun iyileştirilmesi için fikir ve planlar geliştirmesi istendi. Kamhi, Kürtlerin İran'daki temsilcisi Şemseddin Müfti ile birlikte, İran'dan SAVAK ajanlarının kullandığı bir jiple yola çıktı. 5 Mayıs 1965'de araba İran-Irak sınırını geçti. Ve Hacı Ümran köyünde Barzani'nin yazlık köşküne ulaştılar.

Kamhi, kampta birkaç gün kaldı. Kürt kıyafetleri giydi, bir tüfek aldı ve bir katıra binerek bir grup peşmerge ile birlikte bölgeyi gezdi. Celal adında bir köyde Barzani de kendilerine katıldı. Bu sırada üzerlerinden Irak'a ait MiG uçakları geçti ve iki defa saldırıya uğradılar. İsrail'e döndüğünde Kamhi, Devlet Başkanı Levi Eşkol ile görüştü ve şöyle dedi:

-Kürtlere mümkün olduğu kadar çok yardım etmeyi öneririm, çünkü onlar Irak ordusunun yarısı kadardır ve iş birliğine hazır durumdadır!"

MIT müsteşarı, BOP eş başkanının emrindeki bir bürokrattı!

O sırada, Milli İstihbarat Teşkilatı Müsteşarı Emre Taner, 80'inci kuruluş yıl dönümü dolayısıyla bir mesaj yayınlamıştı. (8 Ocak 2007) Bu mesajın, o süreçteki yetkili Askerler tarafından olumlu karşılanması, hükümetten bir tepki almaması, mesajın sadece MİT'in tasarrufu olmadığını ortaya koymaktaydı.

Taner'in üç önermesi kafa karıştırıcıydı:

"Türkiye, kendisini olayların akışına bırakma, ya da 'bekle-gör-tavır al' taktiği ile sınırlama lüksüne sahip değildir. Yalnız savunma pozisyonunda olmak kabul edilemez."

Peki, iyi de Türkiye ne yapacaktı? Kendi stratejisi var mıydı? Türkiye'nin Başbakanı, ABD, İngiltere ve İsrail'in ortak stratejisi olan Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi'nin eş başkanlığına atandığını iftiharla anlatıp durmaktaydı. Acaba Emre Taner; Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu ve Orta Asya'da, Başbakan Erdoğan'ın emriyle bu projenin istihbarat görevlerini mi yapacaktı, yoksa direnip karşı mı çıkacaktı!?

ABD Türk kamuoyunu ikna etmek için bazı gazete genel yayın yönetmenleri ve köşe yazarlarına, bir Türk tarihçisini kullanarak *Osmanlıcılık dersi* verdirmeye başlamıştı. Maalesef AKP hükümeti, federasyonun yasal alt yapısını da bir-iki eksiğiyle tamamlamıştı. Özal dönemindeki gibi bir Türk-Kürt federasyonu mu tasarlanmaktaydı. Irak'ın kuzeyinde kurulan devlet, bir Kürt devleti mi sayılmalıydı, yoksa İsrail'in uzantısı mıydı? Türkiye, İsrail ile ortak devlet mi kuracaktı? Cumhurbaşkanlığı seçiminden önce Tayyip Erdoğan'a bu alanda geçici bir başarı kazandırma gibi hazırlıklar konuşulmaktaydı! Bu arada İsrail ile Doğu Akdeniz Birliği kuracağını, 2002 seçim bildirgesi ile açıklayanlar bile vardı! Büyük İsrail, Türkiye ile birlikte mi kurulacaktı? Bu projeler hakkında MİT niye susmaktaydı?

MİT müsteşarı Emre Taner ayrıca şunu vurgulamıştı:

"Bulduğumuz dönem, gelecekte birçok ulus devlet ve milletin hızlı bir şekilde tarih maratonunu kaybetmeye başladığı süreci anlatacaktır. Bu devletler günümüz teknolojik devriminin ve küresel ekonominin rekabetine dayanamayıp ulusal egemenliklerini de büyük ölçüde yitireceklerdir."

Oysa, şu ana kadar tarih maratonunu kaybedenler, ulus devletler değil, federasyonlardı. Sovyetler Birliği ve Yugoslavya gibi!.. Irak ise bir ulus devlet vasfından uzaktı. 1920'lerde yapamadığını, 20'nci yüzyıl sonuna doğru ve 21'inci yüzyıl başında yapmak isteyen Batılı ülkeler, yine eski tuzakları kurmaktaydı. Türkiye'nin içine nüfuz ederek, PKK'yı kurdurup silahlı propaganda ile Türk Milleti'nin enerji direniş seviyesini çökertmeye çalışmışlardı. Derken AB'ye uyum yasaları ile yabancı dernek ve vakıflar Türkiye içinde örümcek ağlarını kurmaya başlamıştı.

CIA şefi Fuller'in Osmanlıcılığı ve AKP'nin perde arkası!

ABD yönetiminin ideologlarından Dinesh D'Souza, 1995 yılında yazdığı kitabında, "Biz İslam köktencilikliğini dönüştürmeliyiz, onları liberalleştirmeliyiz" buyurmuşlardı. İşte bu program Türkiye'de AKP iktidarını üretip iktidara taşımıştı.

Türkiye'yi, kendi hesabına Avrupa Birliği yolunda destekleyen de Amerika'dır. Öyle ki, 1990'ların sonuna doğru, bir Milli Güvenlik Kurulu kararı ile AB'ye giriş hedefi, hukuk dışı bir şekilde "devlet politikası" olarak karar altına alınmıştır. Dolayısıyla gelen iktidarlar, hangi görüşte olursa olsun, halka verdikleri sözleri bir kenara bırakarak, daha doğrusu halkı kandırarak AB güdümlü politikaları uygulamayı kutsal görev saymışlardır.

Gazeteci Fehmi Kuru, o süreçteki siyasi tartışmaları, AKP ile ilgili kapatma davasını ve Ergenekon soruşturmasını da içeren "Çatışmanın taraflarını doğru konuşlandıralım" başlıklı yazısında, İkinci Dünya Savaşı sonrasında yeni dünya düzeninin, "Türkiye Batılı bir ülke olacak" kararını verdiğini belirttikten sonra şunları yumurtlamıştı:

"Egemen güçler (askerler) bu gelişmeyi yalnızca dört yıl geciktirebildiler. 1946 seçimlerine hile karıştırılarak CHP tek parti yönetimi sürdürüldü, ama 1950 Türkiye'yi demokrat raya oturttu. NATO'ya girişimiz, bütün Batılı kurumlarda ya kurucu ortak ya da üye oluşumuz hep o tarihten sonradır. O gün bugündür, ara sıra patlak veren çatışmalar, arada meydana gelen sisteme müdahaleler, yeniden demokratik sisteme dönüş, tökezlemeler, 'irtica' kampanyaları, parti kapatmalar, kurulan yeni partiler, kavgası 1950 öncesine dayanan temel çelişkinin çatışmaların meydana geldikleri döneme yansımalarıdır"

Koru, Türkiye'nin bağımsız bir milli devlet olarak kalmasını isteyenlerin, "Ortadoğulu kalsın" diyenler olduğunu iddia ettikten sonra günümüzde Batıcı bilinenlerin aslında Türkiye Ortadoğulu kalsın tezine sahip çıktığını, ***irtica ile suçlananların ise Batıcı olduklarını vurgulamışlardı!?***

Fehmi Kuru, bu çelişkiyi anlayanlar ve anlamayanlardan bahsederek asıl gerçeği şöyle aktarmıştı:

"Tayyip Erdoğan ve arkadaşlarının farkı tam da bu noktadadır: Demokrat çizgiler ve ülke için doğru tercihin ekseninden şaşmamak olduğunu da biliyorlar... Ara sıra tereddüt geçirseler, başka yönler kendilerini cezbetse bile, kısa sürede yönlerini doğrultabilecek bir uzgörüye ve esnekliğe sahip bulunmaktalar!"

Burada eksenin ne olduğunu Fehmi Kuru "Batılı olmak" diye aktarmıştı. Kendisinin de belirttiği gibi bu durum, Türkiye'nin tercihi değil Stalin, Roosevelt ve Churchill'in kararıdır ve Türkiye, 1950 seçimleri ile Amerikan güdümüne alınmıştır. Fehmi Kuru, işte bu Amerikan eksenini savunup durmaktadır.

Deniz Baykal, "Artık umut hiçbir yerde değildir" sözünde haklı çıkmıştı!

Dönemin CHP lideri Deniz Baykal, 2002'de şunları hatırlatmıştı:

"Türkiye bir ırk, kafatası, kan devleti değil, yurttaş ve bilinç devletidir. Farklı etnik kökenden olunabilir. Bunun önemi yoktur. Başkentimiz Ankara, resmi dilimiz, eğitim dilimiz Türkçedir. Bu, temeldir, bunu herkesin içine sindirmesi gerekiyor. Bu demek değildir ki toplumumuzu oluşturan çeşitli etnik kesimlerin, kendi anadilleri engellenecektir, güçlük çıkarılacaktır. Böyle bir şey olamaz. Devletin görevi, etnisiteyi teşvik etmek değildir. Etnisite gerçektir, özendirilmesi gereken bir şey değildir. Etnik dillerin kullanılmasını, öğrenilmesini, bunlarla yayın yapılmasını sağlamak bir kamu hizmeti değildir. Kamu hizmeti haline getirirseniz, altından kalkamazsınız. Bugün o başlar, yarın öbürü başlar. Benim görevim Türkçe öğretmek, daha Türkçe öğretmeyi başaramamışım."

Baykal, Haziran 2004'te TRT-3 ve Radyo-1'den yerel dil ve lehçelerde yayına başladığında da devletin bu işe karışmasının yanlışlığını bir kez daha vurgulayıp, devletin görevinin, ortak bir dil öğretmek olduğunu hatırlatmış, ardından, "**Bunun bir müsamere havasında sürdürülmesi kabullenilemez**" diye uyarıyordu. Ama ardından müsamere de bitmiş, artık "küresel" senaryo başlamıştı.

O sırada Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ'un, "**vatandaşlığa bağlı milliyetçilik**" önermesinin de ilmi bir değeri bulunmamaktaydı. Vatandaşlığa bağlı milliyetçiliği, özellikle ABD halklarını bir arada tutabilmek için uydurmuşlardı. Oysa Rahmetli İsmail Hami Dânişmend, "**Türk Milliyetinin tek ve ortak tanımı**"nın yapılabileceğini vurgulamıştı.

"İlim âleminde üzerinde ittifak edilen en son ve objektif tanıma göre millet, herhangi bir esas etrafında toplanmış, dayanışma halinde insan kütlesi demektir." buyurmaktaydı. Ve ama onun da itiraf etmekten sakındığı bir gerçek vardı: Bizi Türk milleti yapan esas maya İSLAM'dı.

Başbuğ Şırnak'ta iken ABD konsolosu Diyarbakır'daydı!

Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ, 14 Nisan 2009'daki Harp Akademileri konuşmasında, "**21'inci yüzyılda ulus devlet yapısı hangi temel esaslara dayanmalıdır?**" diye sorduktan sonra Amerika'dan ve Obama'dan örnek vererek, "**Vatandaşlık esasına dayanan milliyetçilik anlayışına dayanmalıdır**" diye yanıtlamıştı ve tabii yanılmaktaydı.

Başbuğ, uygulamanın nasıl olacağını da şu sözlerle aktarmıştı: "**Vatandaşlık esasına dayalı milliyetçilik, ırk ve din farkı gözetmeksizin, ortak kimlik/üst kimlik etrafında her vatandaşı 'Türk' saymaktır, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı saymaktır. Kişi toplumsal kimliğini üst/ortak bir kimlik olarak benimseyecek ve kabul edecek, bireysel kültürel kimliğini ise ikincil kimlik olarak ifade edebilecektir. Vatandaşlığa dayalı milliyetçilik bu anlamda, Türkiye halkını oluşturan değişik dini ve etnik farklılıklara sahip vatandaşların, topluma entegre edilmesini/olmasını gerektirir.**"

Biz ise; sadece vatandaşlığa dayalı milliyetçiliğin Amerika için geçerli olabileceğini, ancak Türkiye'de milliyetçiliğin daha başka ve esaslı dayanaklarının da bulunduğunu hatırlatmıştık.

İlker Başbuğ'un Şırnak gezisi ile aynı saatlerde, ABD'nin Adana Konsolosu Eric F. Green de Diyarbakır'daydı. Anadolu Ajansı'nın haberine göre Green, Güneydoğu Gazeteciler Cemiyeti'nde, Diyarbakır'ı sık sık ziyaret ettiğini belirterek, *kültürel ve siyasi bakımdan Diyarbakır'ın bu bölge için çok önemli bir kent olduğunu, bu sebeple Diyarbakır'a düzenli olarak geldiğini açıklamıştı. Diyarbakır'da, siyasetçi, sivil toplum örgütleri ve gazeteciler ile görüşmekten zevk aldığını, çok iyi ilişkiler kurduklarını kaydeden Green, Diyarbakır'da sunum yapması için gazeteci arkadaşı Andrew Sherry'yi ikna ettiğini, İnterneti ve yeni yaratılan iletişim araçlarını iyi kullanan Sherry'nin, Diyarbakırlı gazeteciler ile bilgi alışverişinde bulunacağını da anlatmıştı.*

Artık kesinlik kazanmıştır ki; ABD'nin Adana Konsoloslugu, CIA Başkanı ve ABD Başkanı olarak tanıdığımız Baba Bush'un görev yaptığı bir yerdir ve bir istihbarat üssü konumundaydı. Artık istihbarat faaliyetleri, sivil toplum kuruluşları ile diyalog adı altında sürdürüldüğü için Adana Konsolosu rahat konuşup durmaktaydı.

Ermeni tuzağı ve İlker Başbuğ'un Kürt politikası!

ABD, yaklaşık 91 yıl önce, Wilson prensipleri gereğince kurduramadığı Ermenistan ve Kürdistan devletlerinin mevcut çekirdeklerini, şimdi bizzat Erdoğan ve AKP iktidarı eliyle büyütmeye çalışmaktaydı. Başbakan Tayyip Erdoğan'ın bunca teminatına ve *"Karabağ işgali sona ermeden Ermenistan sınırı açılmaz"*

palavrasına rağmen Türk Dışişleri Bakanlığı'nın, Ermenistan Dışişleri Bakanlığı ile aynı anda ve gece yarısı

"Müzakerelerde anlaşmaya varıldı"

şeklinde açıklama yapması bunların riyakârlığını ortaya koymaktaydı. I. Dünya Savaşı'nın bitimine yakın bir tarihte, dünyaya yön verecek politikaları izleme kararı alan ABD Başkanı Thomas Woodrow Wilson, 8 Ocak 1918'de, barış görüşmelerine temel olacak 14 prensip açıklamıştı. "14 Nokta Prensipleri"nden 12'ncisi Osmanlı toprakları ile alâkalydı. "Manda"nın kavram olarak Türkiye ve Türklerin gündemine girmesi de bu dönemde başlamıştı. "Wilson Prensipleri Cemiyeti" isimli bir örgüt bile kurmuşlardı.

5 Aralık 1918'de; Halide Edip (Adivar), Yunus Nadi (Abalıoğlu), Ahmet Emin (Yalman), Dr. Celal Muhtar, Velit Ebüzziya, Ali Kemal, Celal Nuri, Necmettin Sadık (Sadak) ve Mahmut Sadık, imzaladıkları bir mektupla ABD Başkanı Wilson'a başvurup Amerikan mandasına girme talebinde bulunmuşlardı. Şimdi BOP eşbaşkanlığı da bunun bir devamıydı. Bu

şuursuz ve onursuz başvuruya göre; azınlık hakları güvence altında olacak, önemli Bakanlıklara Amerikalı Müsteşarlar atanacaktı. Amerikalı bir Baş Müsteşarın Başkanlığında toplanacak olan Müsteşarlar Kurulu, kesintisiz reformları yapacaktı. Tıpkı AB uyum yasaları gibi!.. Polis ve Jandarma da emekli bir Amerikalı Generale bağlanacaktı. Bu mektuptan beş ay sonra, Mayıs 1919'da bu kez üç asker İstanbul'daki Amerikan kuruluna başvurarak ABD mandasına sığınmışlardı: Sadrazamlık, Genelkurmay Başkanlığı, Harbiye Nazırlığı yapmış olan Ahmet İzzet Paşa (Furgaç), yine eski Genelkurmay Başkanlarından Cevat Paşa (Çobanlı) ve Çürüksulu Mahmut Paşa.

ABD Başkanı Wilson, Anadolu'nun doğusunda bir Ermenistan ve Kürdistan kurulmasını istiyordu. Zaten bu kararlar, daha sonra Türkiye'yi parça parça eden Sevr Andlaşması'na da yazdırılıyordu.

Mustafa Kemal Paşa, Kürtlerin özellikle İngilizler tarafından kışkırtılmaya çalışıldığını görmüş ve gerekli tedbirleri almıştı. Wilson prensipleri, Mustafa Kemal Paşa tarafından Kürtleri de kapsayacak şekilde *bütün Türk Milleti'nin kendi kaderini tayin hakkına* dönüştürülüyordu. O günlerde, Kürt aşiretlerinin Lozan'a *"Bizim ayrı gayrimiz yoktur, aynı milletin evlatlarıyız"* diye telgraf çekmesi, Türkiye'nin Wilson tuzağına düşmesini önüyordu. Mustafa Kemal Paşa, "Wilson ilkelerini" düzeltiyor, Türk Milleti'nin etnik parçalar halinde değil, bir bütün olarak bu hakkı kullanacağını dünyaya ilân ediyordu.

Prof. Dr. Nurullah Aydın'ın; "ABD'nin resmi dili ve etnik açılım" başlıklı yazısında şunları aktarmıştı.

"Gazeteci Hasan Cemal'in, ülkeyi yönetenlerin bilgisi dahilinde, Kandil'de yaptığı röportajla birlikte, terör örgütünün dışarıdaki başı Murat Karayılan ile İmralı'daki başı Abdullah Öcalan'ın basında gündeme getirilen sözleri, uygulanmasına karar verilen bir düşüncenin öncü yansımaları oluyordu.

Ardından AKP iktidarı, *"Kürtçe açılım"*a hazırlanıyordu. Nedir onlar dersiniz, sayalım:

- Kürt Enstitüleri kurulacaktı.

- Değiştirilen köy adları yeniden konulacaktı.

- Yerel televizyonlarda Kürtçe yayında saat sınırlaması kalkacaktı.

- Kürtçe, okullarda seçmeli ders olacaktı.

Peki, yarın öbür gün her etnik unsur benzeri talepte bulunursa, bunlar nasıl karşılanacaktı ve ülke bu kaostan nasıl kurtulacaktı?

TRT 6'da, Kurmanca'nın Diyarbakır ağızıyla yayın yapılıyordu. Diyarbakırlılar ve diğer bölge halkı bunları tam ve doğru anlıyor muydu? Hayır. Zazaca yayına başladılar o da anlayamıyordu. Şimdi ise Soranice yayın yapacakları söyleniyordu.

Aslında Kürtçe diye yeknesak bir dil yoktu. Çok ayrı hatta aykırı ağızlar, lehçeler konuşulmaktaydı ve birbirini anlayamayan topluluklar vardı. 100 yıldır Vatikan, Petersburg, Oslo, Paris, Tel Aviv ve Erivan'da çalışan ekipler ortak bir Kürtçe gramer oluşturamamıştı. Şimdi ise AKP eliyle Türkiye'de yeni bir dil oluşturmaya çalışılmaktaydı.

Bir de Türkiye'ye Kürtçe yayın tavsiyesi yapan ABD'ye bakalım:

ABD'nin 350 milyon nüfusunun yaklaşık üçte birinin ana dili İspanyolcaydı. Ancak ABD 2007'de İngilizce Dil Birliği Kanunu'nu çıkarmıştı. Bu kanunun gerekçeleri şöyle açıklanmıştı:

- Eğitim ve resmî yazışma masraflarından tasarruf yapmak.

- Ülkedeki az gelişmiş bölgelerin dil farkı sebebiyle geri kalmalarına engel olmak.
(Birleşmiş Milletler'in resmi dil için kullandığı gerekçe budur, buna atıf yapıyorlar.)

- İngilizcenin "ABD'deki farklı etnik köken, kültür ve dilleri birleştiren temel olgu" olduğu gerçeğinin kabulünü sağlamak...

İngilizce Dil Birliği Kanunu ise şu mecburiyetleri şart koşmaktaydı:

- *Kamu ve özel tüm iş yerlerinde İngilizce kullanılması,*

- *Vatandaşlık başvurularının Güvenlikten Sorumlu Bakanlığa verilen 'İngilizce bilme şartını yerine getirmek' yetkisine göre işlem yapılması.*

Şimdi ABD titizlikle bu kanunu uygulamaya yönelirken, Avrupa Birliği projesine rağmen, her Avrupa ülkesi kendi dilinde yayın ve eğitimde ısrarlı iken, AKP Türkiye'sine ne oluyordu? Sahi Türkiye'yi kim yönetiyordu?"[1] soruları hâlâ yanıtını aramaktaydı.

Bu makaleyi sesli olarak dinleyebilirsiniz:

{mp3}TR_bounme_projeleri_taseron_akp{/mp3}

Yazar Osman ERAYDIN
24 Nisan 2019

[\[1\]](#) (Açılımın şifreleri. Arslan Bulut)